

L'antisocialisme

Avui el feixisme apareix clarament en la nova i aspra i decisiva fase del seu desenrotllament interior. Es mostra, netament, fora de la violència antisocialista. El socialisme, escomès per totes bandes, aturat sobretot en el començament en el seu avenç revolucionari, ha estat ara completament i clamorosament derrotat. Després del cop de gràcia rebut durant les "jornades de agost", no és fàcil que torni a aixecar mai més el cap. I amb el socialisme ha acabat el període de la violència feixista, el període *essencialment* negatiu i esquadrístic; se n'ha obert en canvi un altre, *essencialment* positiu i política de fadigosa i pacient construcció ideal. El feixisme es troba avui davant un formidable problema nacional per a resoldre i del qual depèn només la seva victòria definitiva i triomfal en l'esdevenidor. Tot eliminant la casta corruptora dels vells politicastes, cal donar al poble italià, amb una visió orgànica de la vida, l'alta consciència moral, política i econòmica que mai ningú no ha temptat de donar-li durant mig segle de vida.

Exotisme, escepticisme i autocrítica

El poble italià per llargs anys ha estat massa malalt d'escepticisme i de trista i paralizadora autocrítica i autodenigració: ha fet masses genuflexions davant tot allò que li ha vingut d'ultra alps i d'ultra mar, extraviant el sentit de la seva pròpia meravellosa personalitat espiritual. Ha deixat que masses estrangers intervinguessin amb intencions sacrílegues, entre les seves coses i les seves memòries i instaressin aquella mena de dictadura cultural ocupant el lloc que pertocava a Itàlia en la jerarquia de les potències constructores. En la hiperbòlica exaltació exòtica ha arribat a estar persuadida—en el mateix moment que d'ella es nodria l'esperit del món—la capacitat de pensar i d'obrar heroicament.

Aquest poble que ignora la seva perenne virtut creadora, que ignora que el seu romà privilegi de fer i patir coses fortes, per la qual cosa no ha estat l'infadigable i mil·lenari obrer de la història, cal donar-li novament avui la consciència de la seva força i de la seva grandesa. Cal submergir-lo en el passat immens, no pas per clavar-lo en una ociosa i retòrica immobilitat contemplativa, ans per a embriagar-lo de orgull, per fer-li reconquistar la Pàtria interior i llegir-hi l'esdevenidor immens.

La malaltia humanitana

El poble italià està també molt malalt d'universalisme i d'humanitarisme. Ha mi-

rat massa l'universal i ha descurat els seus interessos particulars. Quan d'arreu d'Europa baixaven els bàrbars, armats i feroços, per a repartir-se les nostres belles contrades assolellades, nosaltres, amb Francesc d'Assís, dèiem les més altes paraules de amor i de misericòrdia, reivindicàvem la nostra superioritat donant-los la llum del nostre pensament, la bellesa del nostre geni, els fruits de la nostra sabiduria. Descobrim, amb Colomb un nou món i el regalàrem a Europa; descobrim novament amb Macchiavelli, l'art de governar i la regalàrem a Europa; i quan en nom del "principi de nacionalitat" els pobles començaren de ressorgir els primers, essent encara esclaus, responíem a totes les crides d'alliberament dels altres.

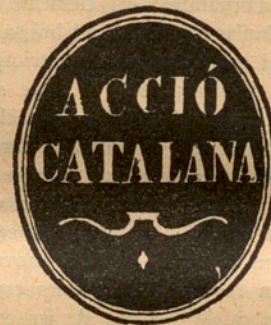
El poble italià ha estat massa universalista i altruista. Avui ha de pensar en si mateix. Avui no ha de veure cap interès veritable i universal en el món fora del seu; no ha de veure cap "humanitat" fora de la que es concreta en si mateix; no ha de veure cap realitat fora de la pròpia nació. Ha d'arrelar-se en el nostre poble el "mite" de la Nació, concebut no pas com un agregat materialista de mònades humanes, ans dinàmicament, com a organisme espiritual en continu esdevenir, que comprèn tots els passats i tots els esdevenidors, els morts, els nats i els no nats, i trobi la seva contínua concreció històrica, ultra que en l'individu en l'Estat. Ha d'arrelar en el nostre poble el mite de l'Estat, expressió jurídica de la Nació, de l'Estat fort, que a l'interior donà les normes de totes les accions i assenyali implacablement els límits de totes les llibertats, i que a l'estranger, amb pertinaç clarividència, tingui present en les realitzacions de la seva política, la idea particular que encarna i que afirma, sense desviar en el més mínim per vans sentimentalismes. Un poble ha de recobrar el coneixement d'aquesta idea i de la seva funció i ha de poder també confiar les regnes del govern a hòmens que sàpiguen donar, sempre, una solució nacional, *italiana*; de qualsevol problema de política mundial.

Les doctrines econòmiques

Els italians tenen un fals concepte econòmic de la nació. Durant trenta anys de prèdiques social-democràtiques fetes sobre la base revolucionària de les dues classes, l'una armada contra l'altra, i de les quals, l'una, la burgesa, identificada amb l'Estat, ha acabat per creure a una discòrdia irreductible entre individus i nacions: a una discòrdia per la qual no es poden tenir aspiracions i no es poden formar organitzacions econòmiques sense donar-los un decidit caràcter antiestat i antinacional.

Cal fer sentir, al contrari, que si per ven-

tura la Nació és una realitat espiritual és també una realitat econòmica necessària i inabolible, resum dels esforços particulars i condició indispensable per al benestar individual; que totes les justes aspiracions són lícites dintre els límits de les nostres fronteres i que com més rica i pròspera és una nació tant més ric i pròsper és l'individu. Les organitzacions no solament po len sinó que han de subsistir: així, per exemple, els sindicats i les corporacions nacionals. Els quals poden i han de recollir i reglamentar tots els treballadors d'Itàlia i desvetllar en ells la consciència d'aquesta simple veritat: el sentit de la vida entera no pas com a nivellament de valors i carrera contínua per a l'augment de salaris, sinó com a ordre, com a disciplina, com a jerarquia: com a contínua elevació moral, tècnica i econòmica. Fer sentir com és profundament injust demanar més sense donar més, sense valer més: fer-los penetrar la fórmula dinàmica de Rossini: "A cadascú segons els seus mèrits" i no "a cadascú segons les seves necessitats."

L'elecció del Consell central

L'elecció del Consell central que segons l'article 8 dels Estatuts d'Acció CATALANA, (vid. núm. 5 d'aquesta publicació, pàg. 37, secció Fonts i documents), ha de regir la nostra organització, tindrà lloc dins la primera quinzena del pròxim desembre a l'hora i estatge que fixarem en el número vinent. En el dit acte el president accidental d'Acció CATALANA En Jaume Bofill dirigirà la paraula als concurrents.

El III aplec comarcal

S'estant fent els treballs preparatoris per a l'organització del terç aplec comarcal d'Acció CATALANA, el qual tindrà lloc a la ciutat de Berga, seu dels patriotes de l'alta muntanya. Ampliarem els detalls en el número successiu.